

BENDE TAMÁS

El kellene menni,

kitárni a bereteszelt ajtót,
lerohanni a lépcsőházban,
és futni, mérföldeken át,
amíg bírja a test,
amíg a völgyek hús levegőjével
meg nem telik a tüdő.

El kellene menni,
hátrahagyni megannyi teendőt,
aktakupacot,
elintézésre váró telefonhívást,
mosatlan edényt,
szennyes ruhát.

El kellene menni oda,
ahol nincsenek képernyők,
ahol nincsen vasbeton
és nincsen rozsdá.

Ahol nincsenek buszsávok,
reklámtáblák, gyárkémények.

Ahol nincs önfelmentés
és nincs büntudat.

Elmenni oda, ahol látni az eget.
Ahol végignézhető,
hogyan gyúlnak fel,
majd alszanak ki a csillagok.

El, oda, ahol a Nappal kelhetek,
és kedvemre járhatom az erdőt,
egyik zsebemben a madár-,
másikban a növényhatározóval.

El kellene menni oda,
ahol megmászhatom a dombokat.

Ahol nekifeszülne a láb,
emelkedne a pulzus,
a levegővétel akadozna.

Az egyik halom tetején aztán hátradólnék.
Nézném, ahogy fölém kúsznak
a sötétszükre fellegek.

Kitátanám a számat, ha elered az eső.

Eláznék.

És nem történne semmi sem.

Egy nap, Dél-Európa

Beláthatatlanul magasak
az óceán hullámai.
A homok hamuszínű,
bele-belesüpped a lábam.

Hajnalban bevonják a hálókat
és nyomaimat elmossa az árapály.
Mintha itt sem lettem volna soha.

A helyiek szörfözni indulnak,
a kikötőben kipakolnak az árusok.
Sirályok köröznek a halászhajók felett.
Ha alkalmuk adódik rá, lecsapnak,
elragadnak egy-egy vergődő testet.
Csőrükben csillanó ezüst, megszűnő tátogás.

Ülök a betonfalon. A világítótornyot nézem,
és figyelem, hogyan jön fel a Nap,
a félszigeten hogyan nő az árnyék.

Úgy tűnhet, mintha valakire várnék.
Meglépett vagyok és tanácstalan.
Azon kapom magam, hogy élek.
Csak hosszú, só marta hallgatás után
indulok tovább Andalúzia felé, délnek.

A határon felvesz egy spanyol fuvarozó,
aki az anyanyelvén kívül más nyelven
nem beszél. Ő mutogat és hadar.
Én hümmögök, bólogatok. Értjük egymást.

Granadába éjszaka érkezem.
A főtér csiszolt kövén tükröződik a Hold.
A messzi homályban kirajzolódnak
a mór erőd súlyos, kikezdhetetlen falai.

Úgy magasodnak a város fölé,
olyan sötéten, olyan fenyegetően,
ahogy hiányod strázsál mellettem,
mikor egy vendégágy párnái közé
fekszem és belépek az álmok
rettegéssel teli, fémporos alagutjába.

HORVÁTH VERONIKA

visszajáró

ébredéskor még be tudom csapni
magam azzal, hogy a haladás és
maradás közti egyenlőség tragédiája
valahogy komédiává alakítható.
azt álmodtam, magyarország öt forint.
zsebembe csúsztatom, így ballagok
fütyörészve a körúton. kocsmá,
kutyaszar, hajléktalan, non-stop,
buszmegálló, hivatal, ötcsillagos hotel,
gyorsétkezdé. visszajáró öt forint.

földobom: fej vagy írás?

ha fej, a kócsagok lenyelik az utolsó
csőrükbe szorított halat, kilépnek
a gázlóból, és nagy útra kelnek.
minden madár utánuk fordul.
ha írás, nincsenek kócsagok.

a városfaltól délre

senki sem látott annak, ami vagyok.
senki sem volt az, aminek láttam őt.
magam előtt is titkos küldetésen
cipeltem szavakat égöveken át,
miközben a puszta végig itt hevült.
tisztítófűz melege a kövek bőre.
vászonba csavarva is égeti tenyerem.
oázis se közel, se távol. szomjazom.
nem számít. a biztonság köre
kőből és porból végre megépül.
jöjjenek csak drónokkal, csaholó kutyákkal!
nem találnak. nem tudják, kit keressenek.

SZÁLINGER BALÁZS

Világítótorony

egy sziklán, szeretni képes,
És maga köré várost alapít,

Fénye alá veszi, a várost szervezi.
A történet véget ér, kezdetét veszi a helyzet.

Lefelé fordítja reflektorait, a városi léthez
Lehajolni nem tud, még a központban is
Magányos és vidéki, suta, lósznya.
A helyzet zavaró, valamit tenni kell.

Konfliktuskerülő funkciókeresés,
Az ítélet: filmklub vagy hajózási múzeum,
Helytörténeti tárlat. De főleg helytörténeti tárlat.
S most az új történet szereplői felállnak.

Bözödújfalu

1.

Három hete ledólt a zsilip hídja,
És leengedték a vizet a faluról.
Augusztus, minden irányban perem,
Perem díszeként szárazföldi élet.
Itt régen tűzhelyek égtek, majd horgászbálok voltak,
Most két turista van, mezítláb a homokban.
Génjeik, anyanyelvük, erőfeszítéseik, sérülések,
Szemükben a létérti harc zökkenetlen rendje.
Ezek a fűcsomók pedig alig egy hét alatt nőttek
Legendákból, de egy hét alatt ki is égtek,
Mert elfogadták az új szabályokat.

2.

»Lefeküdtünk a víztározó fűvére:
Egy merőleges világ homokfalának dőltünk,
És lapozgatni kezdtük a szabálykönyvet.«

»A partfalon lefelé futott a nyárfasor,
Melyen fiaikat a helyiek
Dróton leengedték a háborúba. «

»Röpképtelen homoki futómadarak,
A merőleges tájon gyurgyalaggá lettek,
Siklani kezdtek, és fészket raktak a falban.«

»Csónakcsontváz, 1:1 arány, anyaga fa,
Homokfalra szerelve, jól helyezve,
A galéria legfényesebb ablakával szembe.«

»Falitérkép, 1:1 arány, anyaga változatos kőzet,
Valamikori emberi megtelepedés nyomai,
Tisztán kivehető alaprajzok.«

3.

»Vadászati nő, vadászati férfi. Récés-ludas időszakban
Mit akarnak tavamon, füvemen?
Ködhajlamot lebocsátom, párzani fognak.
Végzésükben mindig lesz valami új.«